

HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Catedral de Sant Llorenç
Sant Feliu de Llobregat, 1 d'abril de 2015

Germans preveres i diaques / Seminaristes
Religioses i religiosos
Germans tots ben estimats.

Si recordeu, l'any passat tal dia com avui, en l'homilia, glossàvem aquell bell verset del Salm 132 que diu: "¡Què n'és de bo i agradable, viure tots junts els germans! És com la rosada de l'Hermon, que s'escampa a les muntanyes de Sió. Allí hi ha l'aplec que el Senyor beneeix: dóna la vida per sempre". Volíem manifestar com la germanor que neix de la rosada de l'Esperit és una veritable font de joia; alhora fèiem una crida a viure aquesta joia al si de la comunió de l'Església i concretament del nostre Presbiteri.

Enguany voldria subratllar que som una fraternitat en camí. La celebració del desè aniversari de la creació de la Diòcesi ens ha portat a ésser més conscients de la nostra condició de pelegrins, Església en moviment, Església cercadora de la seva plenitud.

En aquest sentit, ens preguntem si som realment Església en moviment i què ens demana aquesta condició de Poble caminant en diferents àmbits de la nostra vida. Com ara, la manera de viure la fe, d'evangelitzar, de tractar-nos els uns als altres, d'afrontar les dificultats, de pregar, de "ser en el món."

Caldria parlar molt d'aquesta qüestió. Només permeteu-me subratllar algunes consideracions en aquest bell marc de la Missa del Crisma.

En primer lloc, subratllem un principi. Us confesso que de vegades quan llegeixo o escolto les paraules, que Jesús fa servir per identificar-se i presentar-se, citant Isaïes, sento el desig de dir-les en plural: "L'Esperit el Senyor reposa sobre nosaltres, ja que Ell ens ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts..." Naturalment aquestes paraules li escauen originalment a Jesucrist: Ell és el Profeta, el Rei, el Sacerdot. Segons les seves

paraules, d'Ell parlava aquest passatge del profeta. També, per participació, escauen a tots els unguits: els sacerdots, els bisbes, els preveres, que per això formem un únic presbiteri a cada església particular; també als ministres ordenats, com ara els diaques; i també a cadascun del batejats. Tots participem a la nostra manera, de la unció de Jesucrist... Però, més aviat em refereixo concretament a aquell “**nosaltres**”, el plural que formem entre tots, la meravellosa comunió de tot el Poble de Déu, el Poble, del qual ens parla avui el llibre de l'Apocalipsi: “Ell (Jesucrist) ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare...” (Ap 1,6). La casa, el Poble, tot ell sacerdotal cridat i congregat per Ell, dedicat al Pare, vinculat per l'amor de l'Esperit, amb una missió comú en el món. ¡Aquesta és de debò la nostra Església!

Ara ens hem d'imaginar tot **un poble caminant**, com ens imaginem el Poble d'Israel pel desert, fugint de l'esclavitud i cercant la Terra Promesa. No costarà molt evocar les vivències que sovint es donen en un grup en marxa. Permeteu-me esmentar algunes.

Preguntem-nos, ¿**caminem realment**, o només vivim de renda, deixant que ens porti la inèrcia de temps millors? O bé. ¿caminem per fugir de situacions que ens molesten, o per progressar positivament en perfecció i autenticitat?

Sigui el que sigui, avui **hem d'afirmar** que una Església que no camina no és Església de Jesucrist i que aquell que no camina amb els altres podrà pertànyer a cos de l'Església però no a la seva ànima, com deien els antics.

Avui, a la Missa del Crisma, on escoltem aquestes belles paraules, i tenint al cor la nostra Diòcesi en el seu desè aniversari, veiem ben clar que no fem una història cega, ni som un fenomen casual, ni un grup erràtic i abandonat, sinó que tenim un començament i una fi, que som un dinamisme nascut d'una font i acabarà en una plenitud, que marxa sentint-s'hi acompanyat. Hem escoltat: “Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls... Jo sóc **l'Alfa**, la primera lletra de l'alfabet i **l'Omega**, que és la darrera... el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers” (Ap 1,7-8).

Hom deixa de caminar quan no sap, o ha perdut o ha oblidat, el sentit del camí, com qui puja a un tren i no sap d'on ve i on va: aturar-se o baixar-s'hi és allò de més lògic. També un deixa de caminar quan es troba sol amb la seva impotència davant la dificultat del camí. Però qui escolta aquestes paraules, ¿pot deixar de caminar? ¿No creiem que tot, la història del món, la vida de cadascú, la parròquia, la nostra Església de Sant Feliu, ha nascut en i de Jesucrist, que és l'origen, el primer? ¿No estem convençuts que Ell és qui viu ara, present en la nostra història? ¿No sabem quin és el nostre acabament, la nostra plenitud, el nostre destí, del qual no dubtem? De vegades tenim por al fracàs o al sofriment que comporta la mateixa dificultat. Però llegim en el mateix llibre de l'Apocalipsi que el deixeble, prosternat als peus de Jesucrist va sentir que Ell li posava la mà sobre el cap i que li deia: "No tinguis por. Jo sóc el primer i el darrer. Sóc el qui viu: era mort, però ara visc pels segles dels segles i tinc les claus de la mort i del seu reialme... Jo sóc l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi. Als qui tinguin set, jo els concediré que beguin a la font de l'aigua de la vida sense pagar res" (Ap 2,7-8: 21,6) Pot ser li hem de mirar més a Ell i no tant a nosaltres i les nostres capacitats.

En segon lloc, reconeixem que, en principi, és millor caminar junts que no pas en solitari. Però també sovint **els altres** són vistos com una càrrega. Ens costa molt emmotllar-nos al pas dels altres. De tant en tant sorgeixen postures individualistes: hom està segur de conèixer millor el camí, determinats grups es desprenen del conjunt, perquè són més forts, van més ràpids, s'entenen més entre ells, els altres destorben. ¿Per què han d'anar al seu pas?... ¿I quan esdevé una dificultat i el camí es fa particularment feixuc? És el moment de les queixes, de trobar responsables per tot arreu o de caure en el cansament o el pessimisme... ¿I quan l'altre és realment una rèmora, per culpa seva, pels seus defectes i pecats? ¿Per què he de carregar amb les seves mancances? ¿Qui em mana suportar les manies de l'altre, o pitjor encara el seu mal geni o possiblement la seva ofensa? ¿No serà millor que cadascú faci el seu camí?

Per altra banda però, sabem que mai caminem aïlladament. El caminar a l'Església és el **caminar de germans** lligats, vinculats, pel mateix Esperit d'amor. Per això, qui no camina, no només perd ell, sinó que també treu vida i força al Poble de Déu. I qui no vol

caminar amb els altres és com si no caminés. Tal com Jesús concebé la seva Església, hom no camina només per ell mateix, sinó també pels altres i per l'Església.

Tots són companys de camí. Ningú no podrà dir d'un altre germà, contradient al profeta Isaïes "tu no ets sacerdot del Senyor, tu no ets ministre del nostre Déu, amb tu no ha fet el Senyor una aliança eterna..." Si Déu l'ha fet sacerdot pel baptisme o fins i tot per l'ordenació sacramental, ¿com goses ignorar-lo o allunar-te d'ell? ¿Com t'oblides que has d'estimar-lo com a germà?

És possible que la nostra mirada no sigui com la de Déu. Si és així, anem ben equivocats, estarem abocats al fracàs. Els més pobres i dèbils dels nostres germans a l'Església han de ser els companys de camí més propers. Perquè, qui sap caminar al costat del més dèbil, tot considerant que ho fa també per ell, és capaç de sentir-se proper dels pobres i necessitats: fàcilment els incorpora als seus passos i els acompanya i es deixa acompanyar per ells. Per altra banda, ¿quantas vegades ens hem alegrat per la bondat i els mèrits dels nostres germans fins a donar-ne gràcies a Déu per ells? Això també és caminar plegats.

Recordem la pregària que vàrem confeccionar amb motiu de la declaració del patronatge de la **Mare de Déu de Montserrat** sobre la nostra Diòcesi. Com sabeu, és una pregària del poble pelegrí, que va fent camí acompanyat per Maria, veient-la alhora allà a l'horitzó.

Diem a Maria que és figura de l'Església, Mare nostra i també companya de camí. Quan veiem que molts no avancen, perquè cedeixen a la temptació de no veure en el passat sinó errors i infidelitats, el cant del nostre pelegrinatge és, amb Maria, de lloança per les meravelles que el Senyor realment ha fet en nosaltres. I quan venen hores fosques, volem romandre amb Maria al peu de la creu. I si reconeixem que no som rics, ni podem ostentar gran obres, amb ella confiem i implorem humilment el favor de Déu. I si mai som víctimes de l'error, dels enganys o de qualsevol sofriment, sabem on mirar i a qui atansar-nos, perquè ella sempre hi serà present.

Maria, la Mare de Déu, és ja al costat del seu Fill, allà on el nostre camí tindrà el seu acabament i on l'Església serà plenament ella mateixa. Mentre tant anem fent passos, joiosos de veure'ns plegats, en moviment, sentint la respiració dels companys, copsant el ritme del seu caminar i alhora no perdem la visió que dóna sentit a cada passa.

Preguem així un cop més:

La Mare de Déu de Montserrat:

“Concediu-nos de sostenir la mirada
que us contempla voltada de sol.

En Vós la nostra Església és ja al cel
mentre encara a la terra camina

oferint el llevat d'una inestroncable esperança”